

אשרי האיש

החסידות בדרך רבוה"ק זיע"א

בעזרת ה' נעשה ונצליח

יום ו' ערש"ק כ"ח אדר תשפ"א

פרשת ויקהל פקודי

שבת החודש

גליון תע"ה

שנה עשירית

מפי ספרים וסופרים

שבת - ממנו מתברכין כל שתא יומין

ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קדש שבת שבתון לה' (לה ב')

מעשה באחד מסוחרי ראדין, שהיה מן המאחרים לבוא וממהרים לצאת מן השבת, ביום ששי לא נעל חנותו לפני צאת הכוכבים, ובמוצאי שבת פתח את חנותו בעוד החמה בראשי האילנות. הלך אליו הגה"ק ה"חפץ חיים" והטיף לו מוסר בדרך משל:

מעשה באיכר שהיה מביא תבואה למכירה לסוחר יהודי, ועל דבר זה הסכימו ביניהם המוכר והקונה, שבשעה שהיו שוקלים את שקי התבואה במאזנים, היה הסוחר חורט חריץ בקיר, ואחר כך היו שניהם סופרים את החריצים וידעו שכמספר החריצים כן מספר השקים של תבואה שהביא האיכר. לימים נמלך האיכר בדעתו שדרך זו של חשבון סכנה יש בה, שהרי יכול הסוחר לטשטש אחד הסימנים שעל הקיר, ואז הוא מפסיד שק של תבואה, לכך בא והציע לסוחר דרך אחרת, כנגד כל שק של תבואה שיישקל במאזנים, ישם הסוחר מטבע על גבי צלחת, ואחר כך ימנו את המטבעות וידעו כי מספר השקים כמספר המטבעות. התחילו נוהגים כך, ברם בשעת מעשה לא עצר האיכר כוח לכבוש את יצרו, וכשראה שהסוחר אינו מבחין במעשיו, היה ממחר לשלוח ידו בחשאי, נוטל מטבע מערמת המטבעות שבצלחת ומשלשלה לתוך כיסו, ואילו הסוחר הפיקח עשה עצמו שאינו רואה, שהרי הסוחר מרויח מכך שמשלם פחות ממה שהיה צריך לשלם.

אף אתה, סיים ה"חפץ חיים", כמוהו, הקדוש ברוך הוא נתן לנו מתנה יקרה את השבת קודש, שכנגד כל שעה ושעה שבה, הריהו משפיע עלינו ברכות וטובות בששת ימי המעשה. ואתה גונב מן השעות הללו, אבל למעשה אינך גונב אלא משלך, כי אתה מחסר את עצמך.

גדול יהיה כבוד הבית האחרון מן הראשון

אלה פקודי המשכן משכן העדות (ל"ח - כ"א)

הגה"ק המגיד מדובנא זיע"א המשיל על זה משל: מעשה בעשיר ונגיד אחד, שחיפש שידוך נאות לבנו שהיה מושלם בכל המעלות, הציעו לפניו את בתו של פלוני בעל בעמיו, החליט לעמוד על טיבו של המיועד להיות מחותנו. הגיע לביתו ואורו עיניו, הוגש כיבוד בכלי בדולח, כסף וזהב, ולכל אשר הביטה עינו ראה חפצי ערך המורים על רחבות ידיים ועושר מופלג, היה זה ממש בבחינת ענבי הגפן בענבי הגפן, והשידוך קם והיה בסימן טוב ובמזל טוב. עברו כמה שבועות ואבי החתן החליט לעלות לבית המחוטנים כדי לקבוע תאריך לחתונה, ולשוחח אודות כל הפרטים. כשעלה לביתם חשכו עיניו, חפצי הערך נעלמו ואינם, המזנון היה ריק בלא זכר לכלי הכסף והבדולח, גם הכיבוד הוגש בכלים פשוטים, המחותר עצמו היה זעום פנים ודעתו הייתה פזורה עליו. לא התאפק העשיר ושאל: מדוע פניך זועפות ואיפה כל הכלים הנאים? נענה הלה ואמר, הלא זו סיבת מבוכתי, הציעו לי עסקה שתניב רווחים רבים, והיה עלי לגייס סכום כסף גדול מאד, על כן נתתי את הכלים בעבוס כמשכון להלוואה. נאנח המחותר אנחת הקלה ואמר: אם כך הרי אין זו בושח, כבר חששתי כי הכלים היקרים שראיתי אצלך לא היו שלך, אלא שאלתם אותם כדי להעמיד פנים שאתם אמידים ועשירים, והייתה זו הונאה ומקח טעות, אבל אם הכלים היו שלכם ונתתם אותם כמשכון, העסקה תניב רווחים ואתם תפדו את הכלים, ועוד תוסיפו עליהם כהנה וכהנה.

הנמשל: אף אנו עם ישראל נמצאים במצב כזה, אמנם בית המקדש התמשכן בעוונותינו הרבים, אבל לא איבדנו אותו כליל, אלא בבוא העת ירד הבית בנוי ומשוכלל מן השמים, והובטח לנו על ידי השי"ת, כי גדול יהיה כבוד הבית האחרון מן הראשון.

אמרות טהורות

אמרות קודש מרבותינו הק' מאלכסנדר

לישראל אם תזכו לשמור שבת מעלה אני עליכם כאילו שמרתם כל המצות שבתורה, היינו שמירת ש"ק מסייע לשמור כל המצות שבתורה. (תפארת שמואל)

ההתאספות מועיל לטהרה

ויקהל משם את כל עדת בני (ל"ה, א).

הרמז זיקהל' בגי' מקוה', שהקהילה וההתאספות יחד מתוך תורה וחסידות מועיל לטהרה כמקוה. (עקידת יצחק)

ע"י קדושת שב"ק היה תיקון לעולם העשיה

...ויאמר אליהם אלה הדברים אשר צוה ה' לעשות אותם, ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם וקדש שבת שבתון לה'.

ויש לדרקדק דמאי לעשות אותם הא ציווי זה קאי על איסור מלאכה בשבת ומצוה זו היא בשב ואל תעשה? וי"ל עפ"מ דאיתא בספד"ק קדושת לוי אשר צוה ה' לעשות - כלומר תיקון עולם העשיה ע"כ, וי"ל דע"י קדושת ש"ק היה תיקון לעולם העשיה כדברי רשי"ל דראה שאין העולם מתקיים והקדים מידת הרחמים ושתפה למידת הדין ואין ביכולת מידת הדין לדחות את מידת הרחמים.

עשיית המשכן היה כדי לקיים ציווי השי"ת

ותכל כל עבודת המשכן אהל מועד ויעשו בני ישראל ככל אשר צוה ה' את משה כן עשו.

"כל המענג את השבת נותנין לו נחלה בלא מצרים"

אך את שבתותי תשמורו. פירש"י ז"ל: אינן ורקין מיעוטיין.

היינו ע"י מיעוט והכנעה שמים אל ליבו כל תהלוכותיו מימי המעשה ואיך נבואה לשערי קדושת ש"ק, זוכה ע"י לקדושת ש"ק. וכדתנן (שבת לד.) ע"ש עם חשיכה, עם החשכות מקודם ש"ק זוכה להרגיש העריבות ומתיקות מנועם קדושת ש"ק, ועיקר עריבות קדושת הש"ק הוא מה שזוכה לדעת אמיתי. שבתותי, אמר לשון רבים, דיודע שיש שבת התחתון ושבת העליון, פשוטי המוני עם סגולה המה יעטו אור תפארת ש"ק ע"י המנוחה ואכילה ושתיה, ועיקר שיתענג אדם במה שמעלה תענוג ונח"ר להקב"ה, ולא מהנאת כריסו באכילה גסה. וכמו"ש על מאחז"ל (שם קיח.) כל המענג את השבת וכו' ולא אמרו כל המתענג בשבת, שעיקר הוא שיענג את השבת ולא א"ע, וכמו"ש הזוה"ק (ח"ג רמ"ה.) תקונא קדמאה לתקנא פתורא כמאן דאכיל קמי מלכא הה"ד (יחזקאל מ"א, כ"ב) זה השולחן אשר לפני ה', וזוכה ע"י לעורר שבת העליון. (ישמעאל ישראל)

השב"ק מסייע לשמור את כל המצות שבתורה

אלה הדברים אשר צוה ה' לעשות אותם.

רצ"ל שקדושת ש"ק מסייע להאדם שיוכל לקיים כל הדברים אשר צוה ה', וכמו שאיתא בירושלמי (ברכות פ"א) מצות זכור את יום השבת כלול בועשיתם את כל מצותי והייתי קדושים לאלוקיכם שהיא שקולה כנגד כל מצוותיה של תורה, וזהו שאמרו חז"ל (שמו"ר כ"ה ט"ו) אמר הקב"ה

ודקדק האוה"ח הק' טעם אומרם בן עשו ולא הספיק במאמר ויעש ע"ש. נראה לומר דהכתוב מגיד שבחן של ישראל שאף שעשיית משכן היה מטרה גדולה להמשיך את השראת השכינה כמ"ש (שמות כ"ה) ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, מ"מ כוונתם של ישראל היה רק כדי לקיים את ציווי ה' שזה לעשות משכן, וזה שאמר וירא משה את כל המלאכה והנה עשו עתה, קאי על גוף המלאכה דעשו אותה ואח"כ אמר על איכות המלאכה כאשר צוה ה' בן עשו כלומר דכוונתם בעשיית המלאכה היה רק לקיים מצות השי"ת. צא ולמד מכל המצוות שבתורה שאמרו חז"ל (אבות פ"א) הוי כעבדים המשמשין את הרב שלא על מנת לקבל פרס, והרי שכר מצוה בהאי עולמא ליכא ועולם הבא אין בו אכילה ושתייה רק נהנין מזיו השכינה, הרי דאף למטרה גדולה כזו ליהנות מזיו השכינה אעפ"כ אין לו לעשות על מנת לקבל פרס, והרי נמי בעשיית המשכן לא עשו אלא לקיים מצות השי"ת. וזה שאמר אח"כ ויברך אותם משה ופרש"י ז"ל א"ל יה"ר שתשרה שכינה במעשה ידיכם, כלומר לפי שקיימתם המצוה בכוונה טהורה כזו רק לקיים מצוות השי"ת שבאופן כזה הוא יותר גדול אצלכם ממטרת המצוה להמשיך השראת השכינה בשביל זה בעצמו כדאי שתשרה שכינה במעשה ידיכם. (אמונת משה)

ווארט

פקודי

השפעת דברי תורתם על השומעים

אשר פקד משה ע"פ משה עבודת הלויים (ל"ה, כ"א).

היינו לתקן את אשר החסיר בעבודת הקודש, הוא רק ע"י התקשרות לצדיק הדור שהוא בבחי' משה, ועי"ז שיזכה לשמוח דא"ח היוצאים מפי הצדיק יזכה לעשות תשובה שלמה. וגם ע"י אהבת ישראל והתחברות חברים יוכל לתקן את אשר החסיר בעבודתו כי את חברו יעזור, וזהו עבודת הלויים, לויים הוא מלשון התחברות כמו ילוח אישי אלי, כי צריך לעבוד עבודה שיזכה לבוא להתקשרות והתחברות בינו לחבירו ולמדת ואהבת לרעהו כמון, וצריך לזה עבודה גדולה והשתדלות לקנות את לב חבירו, וע"י המדות האלו יהיה בכוחו להמתיק את הדינים.

(מאמר מרדכי, קאזמיר)

ויקהל

דברי אלוקים חיים

והמלאכה היתה דים לכל המלאכה לעשות אותה והותר. הנה הפסוק הזה אינו מובן כלל שהיה ראוי לכתוב והזהב או שאר דברים היתה דים וגו' מאי והמלאכה היתה דים לכל המלאכה גם נראה כסותר זה את זה בתחילה אמר היתה דים ואח"כ אמר והותר.

וי"ל מה שאמר לעשות אותה והותר יש לומר כאילו היה כתוב "והותר לעשות אותה", היינו דידוע צדיקים ע"י חידוש תורתם בוראים שמים וארץ חדשים כמו שכתוב (ישעי' נ"א, ט"ז) ואשים דברי בפיך וגו' לנטוע שמים וליסוד ארץ עי"ש בזה"ק. וזה יש לומר שרימז הפסוק, שאפילו מה שעתידי להתחדש בריאת שמים וארץ ע"י חידושי תורה, ג"כ היה נכלל במשכן, וזהו "והותר" אותיות "ותורה" "לעשות אותה" היינו מה שיהיה נעשה ע"י התורה חידוש הבריאה, ג"כ היה נכלל במלאכת המשכן, והמשכיל יבין.

(דגל מחנה אפרים, וכתב כאן קיצור הדברים, ועי"ש בהרחבה)

מרגניתא דיצחק

פנינים בסדר פסוקי פרשת השבוע

לע"נ הרה"ח ר' יצחק

בן הרה"ח ר' משה אריה זצ"ל

נלב"ע ו' סיון תשע"ד

עי"ש באלשיך תרומה (ד"ה ושכנתי בתוכם). וקהילה זו ענין השבת, ובה שהגיד להם השבת בזה הקהיל אותם, וזה גם פירוש הכתוב אלה הדברים כלומר על הקהילה, שזה ציוה ה' שיקהילו את עצמם וכל זה הוא ענין אחד שהוא התרוממות כלל ישראל שגורם השראת השכינה שקראו חז"ל כנסת ישראל.

עשה לך שרף ושים אותו על נס, והיה וכל הנשוך וראה אותו וחי, עשה לך שרף, ר"ל בני אדם השורפים בקדושתם וזכרשפי אש התלהבותם בוודאי הצדיקים הללו עליהם נאמר ותגזר אומר וכו'. ושים אתו על נס פי' שתשים את הצדיק הזה לנס לעולם שייבינו הכל שכל פעולותיו ומעשיו הכל מעשה ניסים. וזהו כל הנשוך ר"ל כל מי שיש לו נשיכה דהיינו שחסר לו איזה דבר הן רפואה והן מזוני חיי בני, וראה אותו וחי דהיינו שתיכף בראה כל שהוא בעלמא ימשיך לו הצדיק הנ"ל הכל.

(נועם אלימלך, וראה שם בהמשך דבריו הק' שראה משה רבינו שצדיקים מועטים, ולכן עשה נחושת במזבח, שמוזה יראו שגם צדיק שאינו בדרג' גדולה, גם הוא יכול לפעול כמו צדיק גדול, ונחושת זו הוא גם מגינה מפני רשת היצ"ח, שמנסה להפיל אנשים ברשתו, ומחמת שהרבה אנשים נלכדים במצודה זו, לכן הצדיק יכול לפעול שיצאו ואל יכנסו עוד, עי"ש)

לאת את תרומת ה' לכפר על נפשתיכם, יש להבין הלא אין הכפרה אלא בדם הקרבן ואיך נאמר שנתנית השקלים מכפרת, וכ"ק אאמו"ר בעל ה"אבני נזר" זי"ע אמר שכפרת השקלים איננה על עבירות, רק שלא יהיה נפרד מכלל ישראל וישוב להתאחד בכלל ישראל. ואז יהיה הקרבן קרבן ציבור ויתכפרו בדם הקרבן, עכת"ד. וביותר להבין הדברים מה שהשקלים מכפרים לשוב ולהתאחד בתוך כלל ישראל, דהרי כל פירוש שבין אדם לחבירו הוא רק באם כל אחד הויתו לצורך עצמו, ויבוא לחשוב שחבירו הוא לשטן על דרכו, ומזה תצמוח קנאה ושנאה ותחרות, אבל באם ישכיל אדם שכל העיתוי לצורך גבוה, שוב אין כאן לא, קנאה ולא שנאה ולא תחרות, אדרבה הוא מוסיף אהבה

ויקהל משה את כל עדת בני ישראל וגו' ששת ימים תעשה גו'. שורש הדברים הוא כך דידוע מאמר חז"ל (שבת פח). דבמעמד הנבחר בהר סיני כשהקדימו הכנסת ישראל נעשה ונשמע, אז נתן השי"ת בראש כל או"א מישראל שני כתרים, ואח"כ כשחטאו בעגל נסתלק זה מהם, כמ"ש (שמות לג, ו) ויתנצלו בני ישראל את עדים מהר חורב, דהיינו שנאבד מהם כל הארת הקדושה שקיבלו מהר חורב והנה כל האורות והכתרים שהם התכשיטין של ישראל שניטלו מהם בחורב כולם נטלם משה רבינו ע"ה לעצמו, אך משה הוא עבד נאמן ובשבת קודש שאז שורה הקדושה של ישראל ואז הוא מחזיר להם הכתרים לכל או"א מישראל, וכא"א מקבל לפי קדושתו כידוע מכוונת האריז"ל על ישמח משה במתנת חלקו עי"ש. וזה שאמר הכתוב ויקהל משה את כל עדת בני ישראל, עד"ת הוא מלשון עדי"ם, ר"ל התכשיטין, היינו שמשוה הקהיל את כל העדי והקישוט שקיבלו ישראל מהר חורב וע"י חטא העגל נסתלק מהם, והיה מתירא משה שלא ישלטו בהם ידי זרים וחיצינים וקליפות ח"ו, אשר על כן הקהיל משה את כל הניצוצות הק' לעצמו, ובאמת הוא רעיא מהימנא כשראה העת וזמן שיוכלו ישראל לקבל הכתרים הנ"ל אז החזיר להם הכתרים בשמחה ובטוב לכב ולב ולא עיכב לעצמו משלהם כלום ומסתפק במה שיש לו. וזהו ישמח משה במתנת חלקו. וזה שאמר הכתוב אלה הדברים וגו' ששת ימים וגו', היינו ע"י שתשמרו את השבת אז כל או"א מזרע ישראל יוכל לחזור וליקח הארות והכתרים שנחסרו מהם ע"י חטא העגל וכנ"ל, כי שבת הוא תיקון גדול על חטא העגל כמאמר חז"ל (שבת קיח:) כל השומר שבת כהלכתו אפילו עובד ע"ז כדור אנוש מוחלין לו, ואז משה מחזיר לכל או"א מישראל את חלקו והבן.

ויקהל משה בו' אלה הדברים אשר צוה ה' לעשות בו' ששת ימים בו' (ל"ה, א-ב). הקדים זה למשכן כי מלאכת המשכן הוא בכח הקהילה שע"ז נאמר (כד, ח) ושכנתי בתוכם, ודרש במדרש בתוכו לא נאמר אלא בתוכם

(אור פני משה, פשוורסק)

החכמה שלהם הוא בכך שבבילבם.

והמלאכה היתה דים לכל המלאכה לעשות אותה והותר. והוא אין לו ביאור וחיבור כלל. וי"ל בדרך רמז, ע"ד שאמרו חז"ל (ברכות לד:): על קושיא על חסידים הראשונים תורתם מתי היתה ומלאכתם מתי נעשית, ותיצרו 'מתוך שחסידים היו תורתם משתמרת ומלאכתן מתברכת', וזה יש לומר שמרמז כאן 'המלאכה' היינו מלאכת עבודת הקודש זו תפילה שנקרא עבודה שבבל, 'היתה דיים לכל המלאכה לעשות אותה' היינו שהיה די לכל מלאכתם הצריך לעשות, כי היתה מלאכתם מתברכת, 'והותר' היינו אותם 'תורה', ר"ל שגם די לתורתם, מעט שלומדים, כי תורתם משתמרת כנ"ל, והבן. גם יש לומר ברמז, תורתם משתמרת, לשון 'שמרים', היינו שהיתה זכה ומזוקק מכל שמרים וסיג ופסולת, מחמת שהיו חסידים, ולכך היה די בהמעט שהיו לומדים, כמאמרם (מנחות קי.) ואחד המרבה ואחד הממעיט וכו' וכנ"ל, והבן.

ויקהל משה את כל עדתו. עד"ת אותיות דע"ת, שמשוה רבינו ע"ה קיבץ את כל בחינת דעת שלהם, ומדעת בא כל השפעות טובות, והענין כי בפרשה שלמעלה כתיב מעשה העגל שהחטיאו הערב רב את ישראל, לכך עשה תיקון והעלה כל ניצוצי נשמות קדושות ונשמות ישראל למקור הדעת שהיה דרגא דמשה, כי בריאה הי' עלה ברצון הפשוט להבראות, ויצירה לשון ציור שכבר בא לציור, ומשה היה בחינה שקודם הרצון, ששם מתקבץ הכל, וזה שנאמר 'ויקהל' לשון קיבוץ.

(זרע קודש)

לחבריו שגם הוא נושא עמו בעבודתו לאדון כל, ונעשו כולם כאיש אחד חברים, ולזה מסוגלת מצות השקלים וכנ"ל. (שם משמואל, ועי"ש בהרחבה)

ובחרשת אבן למלאות ובחרשת עץ לעשות בכל מלאכת מחשבת (לה, לג) י"ל בדרך רמז, 'אבן' היינו היצה"ר הנקרא אבן כידוע (סוכה נד.) ועץ' היינו התורה עץ חיים כידו (תענית ז.), ואומנות היצה"ר הוא 'למלאות' היינו להתדמות לאדם שכבר הוא מלא וגדוש ומושלם בכל המעלות, זהו שנאמר 'ובחרשת אבן' היינו אמנות היצה"ר 'למלאות' כאמור, ואומנות התורה הוא בהיפך, אחר כל מה שעשה תורה ומצות ומעשים טובים נדמה לו תמיד שעדיין לא עשה כלום וצריך לעשות מחדש, זהו שנאמר 'ובחרשת עץ' היינו אומנות התורה עץ חיים 'לעשות' בכל יום מחדש, 'בכל מלאכת מחשבת' היינו בראוי ובשלימות.

ובל חכם לב (לה, י) אמר משה רבינו ע"ה לכלל ישראל אל יתחמץ לבב אנוש בראותו אלה שנבחרו למלאכת המשכן ולא הוא, ויאמר בלבו גם אני חכם לב ולא נופל אנכי מהם, לזה אמר הכתוב הלא 'בכס' שבבילבם ר"ל שבביל כל ישראל ניתן לאלו חכמת לב כמאמר חז"ל (ברכות לב.) כלום נתתי לך גדולה אלא שבביל ישראל כו', וא"ת מאן יימר שהם וודאי חכם לב אותם הנבחרים, לזה אמר אין אני אבחר בכס רק יוכל חכם לב בכס יבואו מעצמכם 'זיעשו' בלא בחירה אותם והוא ראייה שהם נבחרים מחמת שיעשו דייקא ר"ל שיתחילו המלאכה ויגמרו 'את כל אשר צוה ה' והקנאה מסולקת כי הלא

מעשי צדיקים

במופלא ממך אל תחקור

יענקל המוכסן היהודי התהלך טרוד ומוטרד, המזל לא האיר לו פנים, ובמשך שנתיים לא הצליח לשלם את דמי השכירות לבית המרזח ששכר. הגרף פוטוצקי היתרה בו, שאם בבוא מועד התשלום בשנה השלישית ולא ישלם את החוב במלואו, יעשה בו שפטים נוראים כדרכם של האדונים בעלי האחוזה בימים ההם. המוכסן האומלל חרד לגורלו ולגורל בני ביתו, ולא ידע מאין יבוא עזרו, חלפו הימים, כסף אין באמתחתו כדי לשלם, ופתרון אין בנמצא. לא הצליח האיש לשית עצה בנפשו מה יעשה.

אשתו של המוכסן שמעה את שמעו של הבעל שם טוב הקדוש זיע"א, והפצירה בבעלה: "שמעתי שלא רחוק מגבולנו גר רב קדוש הפועל ישועות בקרב הארץ, עצתי שתיסע אליו ותספר לו את דאגתנו וצרותינו, וככל אשר יאמר לך כן תעשה, ה' יתברך בודאי יעזור לנו בזכות ברכותיו של הצדיק".

המוכסן היה יהודי ירא שמים ויודע ספר, אך לא נמנה עם עדת החסידים, תחילה סירב לשמוע לעצת אשתו, אך היא מצידה לא הרפתה המשוכה להפציר בו, וכאשר קרב ובא מועד התשלום, ראה שאין לו מה להפסיד, והחליט ללכת אל הבעל שם טוב הקדוש ולשפוך את מר ליבו בפניו.

שמע הצדיק את דברי היהודי המסכן ואמר לו: "צא ביום ראשון בבוקר לטייל ברחוב, כאשר ייגש אליך כפרי נכרי ויציע לפניך לקנות ממנו חפץ כלשהו, קנה את החפץ מיד מבלי לבדוק את הסחורה או להתמקח, אחר כך תבוא אליי שוב ואומר לך מה עליך לעשות באותו חפץ". "האיש לא היה מהמאמינים הגדולים בצדיקים ובאותות ובמופתים, ועל כן לא שת ליבו לדברי הבעל שם טוב ולא עלה בדעתו כלל לקיים את דבריו, אולם כאשר גילה באזני בני ביתו את הדברים שציוה עליו הצדיק, השפיעה עליו אשתו שהיתה גדושה באמונת צדיקים, ללכת ביום ראשון לרחוב כדי לקיים את ציווי הצדיק.

בלית ברירה יצא יענקל מביתו, והיה מהלך אנה ואנה ברחוב, ולא חלפו דקות אחדות וכפרי אחד ניגש אליו והציע לו לקנות עור כבש, "בכמה כסף תמכור לי אותו?" שאל היהודי, בתגובה נקב הכפרי בסכום "זהוב אחד", שהיה מופרז לחתיכת עור של כבש, בכיסו של המוכסן היה זהוב אחד בלבד, ובראותו את התגשמות דברי הצדיק לנגד עיניו, שילם מיד לכפרי את הזהוב האחרון שנתר לו, ולקח את עור הכבש.

כבר בדרך הביתה החלו מחשבותיו מייסרות אותו מה ראיתי לשטות זו, כיצד המרתי את המטבע האחרון שהיה בכיסי למחיה, בעור של כבש פשוט וזול, וכי מה אעשה בעור של כבש? אשתו שוב הרגיעה את נפשו ואמר: הלא

ראית כיצד לא נפל דבר מכל אשר דיבר אליך הצדיק, חזור אליו ושאל אותו מה עליך לעשות עתה עם העור שקנית ברחוב, וה' יתברך בוודאי יעזור לנו.

(זרע קודש)

ומתעמק וזעקת תדהמה נפלטת מפיו, האותיות מצטרפות לתיבות והתיבות כולן אומרות כבוד לגרף, לתדהמתו היה שזור בצמר בהוד והדר שמו ושם אביו, שם משפחתו וכן תאריך לידתו, הגרף השתומם מאד וליבו התמלא גיל וחדווה על התגלית המופלאה.

הוא הלך משולחן לשולחן והציג בפני אורחיו את היצירה הנפלאה, ובעיניים בורקות הוא שאל מה דעתכם האם הדבר נעשה על ידי איזה אמן נפלא, או שמא כך נוצר העור מטבעו? אף אחד מהמסובים לא ראה מעודו דבר פלא שכזה, עיינו האורחים והסיקו שכל האמנים שבעולם לא יוכלו לעשות דבר שכזה, אין זה אלא נס מן השמים. ציוה הגרף להוציא את המוכסן מכלאו ולהביאו לפניו, "היכן השגת את העור הזה?" שאל הגרף, היהודי היה בטוח שתיכף יהרוג אותו הגרף, והחל מתחנן על נפשו ונפל ארצה לפני השרים, וסיפר להם בכבי תמרורים את כל המאורע שאירע עמו, כסיל הייתי שקנתי

את העור הפשוט והבאתי אותו כמתנה לפני הגרף, מבקש אני סליחה ומחילה מהוד מעלתו, סיים היהודי את דבריו.

בקשב רב האזינו הגרף ואורחיו לסיפורו ונשארו נדהמים. ולאחר שהתאושש היהודי מעט מבכיו, אמר לו הגרף ברבות, אל תירא ואל תחת, לברכה שלחך האיש הקדוש הנה, והראה לו את חן תפארתו ויקר ערכו של העור המופלא, לא זו בלבד שהגרף מחל לו מיד על כל חובו, אלא אף שלח אותו לביתו עם מתנות רבות כסף וזהב, ומאז נעשה האיש לעשיר גדול, מכאן ואילך היה היהודי מקבל בכל שנה ושנה ביום הולדתו של הגרף, מתנות רבות בתמורה למתנתו המיוחדת, מהעור שהביא הכינו כובע מיוחד עבור הגרף, אותו היה חובש בכל שנה ביום הולדתו לכבוד ולתפארת. ומובן מאליו שמאותו יום נהפך יענקל המוכסן למאמין גדול ברבו הבעל שם טוב הקדוש, והודה לאשתו על כל פעלה ועל עצתה הטובה והמועילה.

חזקנו קורא נא

לחזוק ולעידוד לימים אלו

נכבד את השבת, ונזכה להיות מכובדים

ובבואו של המלך, הוא עוד כיבד אותם במאכלים ערבים ומשובחים ממטבח הארמון. ולאחר שהלך עוד נשאר להם אוכל בשפע רב למשך ימים רבים. אז כעת נחשוב מי נהנה מכל החגיגה הזאת. ה-מ-ש-פ-ח-ה. ורק המשפחה נהנתה שהמלך היה במחיצתם. למה??? כי הם לא היו רגילים להביא או להכין כל מיני מאכלים, ועכשיו לכבוד בואו של המלך הם הכינו, וכתוצאה מכך הם ניהנו מיגיעת כפם למשך זמן רב.

כך או כך הוא הדבר לגבי יום השב"ק. אם כוונתנו בכל העבודות שאנו עושים לכבוד שבת המלכה הם לצורך השבת, אז אפילו שהנינו מהם, אבל לכבוד שבת קודש היתה כוונתנו.

וכך היה נוהג בית שמאי (ביצה טז). "תניא אמרו עליו על שמאי הזקן כל ימיו היה אוכל לכבוד שבת. מצא בהמה נאה אומר זו לשבת. מצא אחרת נאה הימנה מניח את השנייה ואוכל את הראשונה..."

"וקראת לשבת עונג לקדוש ה' מכובד" נקבל על עצמינו לכבד את יום השבת קודש, לכבוד השבת קודש ולכבוד מלך מלכי המלכים הקב"ה, שציוה עלינו לכבדה בכל הכבוד הראוי, ובזכות זה נזכה להיות כלי מחזיק לברכה לקבל את כל ההשפעות טובות ברוחניות ובגשמיות הנשפעים בזכות יום השבת קודש, ולהתברך בכל מילי דמיטב. "קודש היא לכם שבת המלכה, אל תוך בתיכם להניח ברכה". השב"ק מניח ברכה בביתו של כל יהודי שמקדש אותה.

ושנובה ליום שכולו שבת בגאולה השלימה בקרוב ובימינו אמן ואמן.

***

ב"ה, שנה שלמה שאנחנו זוכים בתוספת לעלון שכבר עשור יוצא לאור, להוסיף את המדור "חזקנו קורא נא", לחזוק ולעידוד לימים אלו. וזה לאחר דברות קדשו של כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א בטיש י"ז אדר (תש"פ) לחזק איש את רעהו, וכמאמר הכתוב "הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד" שאדם שמרגיש שהוא מחוזק, עכ"ז הוא מחויב גם לחזק עוד יהודי. וב"ה שעלתה לנו כך לחזק יהודים בכל קצוי תבל, וזכות זו תעמוד לנו להיות כלי מחזיק לברכה להתברך בכל הברכות האמורות בתורה.

וביום השביעי יהיה לכם קודש שבת לה'... בפסוק הזה ועוד בהמשך פרשת השבוע נקרא בחשיבות ובמעלת וביקרת יום השבת קודש, שבת מלכתא. בפיוט "לכה דודי" שחיבר רבי שלמה הלוי אלקבץ זי"ע, ונוהגים לזמרו בליל שב"ק, כתב בבית השני "לקראת שבת לכו ונלכה - כי הוא מקור הברכה". הוא אומר שמי שמכבד את יום השבת קודש, ומיפה ומנאה אותו בכל מיני הידורים, הוא זוכה להיות כלי מחזיק לקבל את כל ההשפעות טובות הנשפעים בזכות יום השבת קודש.

בנוהג שבעולם שאנשים מייגיעים עצמם להביא פרנסה אל ביתם, ועובדים וחושבים איך לעשות דבר פלוני ואיך לקיים דבר אלמוני. וגם בימים הנוראים מתפללים שיהיה השנה הבעל"ט ויביא עמו שפע של ברכה בפרנסה טובה, ובריווה גדול. אלו ואלו דברי אלוקים חיים. אבל מטרתנו היא לדעת שהקב"ה נתן לנו מתנה טובה מתוך אוצרותיו, 'ושבת שמח', והוא התחייב לנו שאם נכבד את השבת כראוי וכיאה לכבודו של שבת מלכתא, אזי כך נזכה לשפע של פרנסה טובה מידו הרחבה והמלאה בכל טוב ברוחניות ובגשמיות. וכדאי הוא השב"ק לסמוך עליה שתיביא לאדם לירוש נחלה בלא מיצרים.

משל למה הדבר דומה. בן כפר זכה לקבל הודעה שעוד שבוע יבוא המלך עם קצת מבני פמיילתו לשכון כבוד בביתו למשך שעה ארוכה. המלך ישהה בביתם, ויסעוד עימם סעודה. ועליהם להכין את הבית לכבודו.

בני הבית מיד נכנסו לעבודות נקיון וצחצוח כל מבואות הבית. ולקנות כלים מיוחדים. וגם מאכלים מיוחדים ומשובחים הכינו לכבודו של המלך.

והנה עבר שבוע והמלך שהה בקרבם, וגם הביא עמו סעודות משובחות ממטבח הארמון לכבודם של מארחיו. וכך שנשאר להם עוד שפע רב של אוכל למשך ימים רבים.

אם נחשוב חשבוננו של עולם. אותה משפחה שקיבלה את ההזמנה על בואו של המלך בביתם, הכינו את הבית ואת עצמם בכל הכבוד הראוי, וגם מאכלים שלא היו רגילים אליהם, גם הביאו לסעודה יחד עם המלך.

עלון זה נתרם

כתובת מייל של מערכת הגליון

a13215113@gmail.com

הודעה משמחת

ב"ה, כן לכל המעוניין ניתן לתרום בעמדות "קהילות" ו"נדרים פלוס" הפרוסות בבתי כנסיות ברחבי הארץ והעולם ע"ש "עלון אשרי האיש" או במספר טלפון (קהילות): 073-275-7000, ולהקיש קוד 8915

אין צורך להעביר כסף או פיקדון לזמן ארוך אלא להקיש קוד 8915

לע"נ הרה"ח רבי יוסף אלימלך בן הרה"ח רבי חיים אליעזר ז"ל נלב"ע י"א אלול תשע"ח ת. נ. צ. ב. ה.

לע"נ הרה"ח ר' יצחק בן הרה"ח ר' משה אריה ז"ל נלב"ע בשבועות תשע"ד ת. נ. צ. ב. ה.

לע"נ מרת מלכה בת הרה"ח ר' יוחנן דב הלוי ע"ה - נלב"ע ד' שבט תשע"ד ולע"נ הרב אברהם בן הרה"ח ר' יוחנן דב הלוי ע"ה נלב"ע ז' אדר תשע"ה ת. נ. צ. ב. ה.

המעוניין לתרום להוצאות העלון להצלחה, ברכה או לע"נ יפנה לעורך הבה"ח ישראל פינגבום הי"ו, או להפקיד בבנק פועלים, סניף 533, מס' ח-ג-540321 ע"ש ישראל בנימין פינגבום. ניתן לתרום מכספי מעשר.